

Pare estimat: vull que vegi una sinceritat total en la carta adjunta.

Vaig limitar-me a expressar-li el meu punt de vista. La Rosa només m'influeix en un sentit: tornar de seguida. Quan la coneguin l'estimaran com una filla.

Si vaig esmentar, potser despectivament, la solució de les torres dels afores, és perquè va semblar-me que es tractava d'aïllar-nos, de tenir-nos lluny de persones que tenen formada dels fets una idea errada i la murmuració de les quals els fa por. Si guí com sigui, això penso afrontar-ho amb una decisió absoluta: la Rosa és la meva muller legítima i legítims són els meus fills, segons les lleis que desitjo per al meu país i les lleis que prevalen a Mèxic i a la majoria de països civilitzats.

No seria honest, pare, amagar-li un sentiment que, per altra banda, estic segur que vostè ja suposa en mi. Però tot s'ha d'afrontar i superar en vista a l'objectiu suprem que tenim: reunir-nos, tornar a veure'ns, ésser a casa nostra.

La solució de les torres, com dic, ens sembla magnífica. Si després, el gust i les possibilitats ens feia inclinar per un dels pisos nous, ja veuríem.

També va semblar-me, pare, que amb Bellaterra ja no hi podíem comptar perquè per a nosaltres no seria ben bé "la casa pairal", si és que la nostra presència no podia ésser explicada al petit cercle de veïns. Aquest pensament m'entristí, -n'he parlat tant als nens que els fa una gran il·lusió- i segurament que aquest estat d'ànim em va fer escriure paraules depressives. Crec, però, que el temps i la nostra presència aquí ho arreglaria tot.

Si en la pròxima carta escriu unes ratlles per a la Rosa, li ho agrairé molt. Pensin que per a ella la decisió no ha estat fàcil i que, així i tot, no ha dubtat a prendre-la pensant sobretot en mi.

Bé, pare estimat: una abraçada de tot cor!

pere